

Xương Sống Ta Đã Oằn Xuống

Nguyễn Đức Quang

Sài Gòn - 1970

Chậm - diễn tả

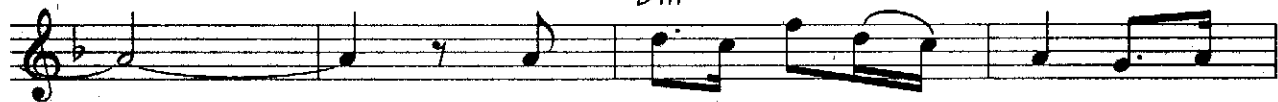
Dm

A7

1. Xương sống ta đã oằn xuống, cuộc bon chen cứ dè lên.

Dm

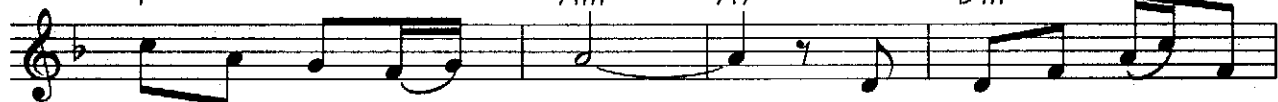
Người vay nợ áo cơm nào, thành nợ

F

Am

A7

Dm

máu trăm năm còn thiếu. Một ngày một kiếp là

Gm

F

Am

bao. Một trăm năm mấy lúc ngọt ngào.

C

A7

Dm

Ôi biết đến bao giờ được nói tiếng an vui thực thà.

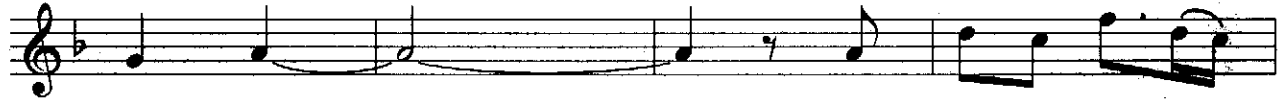
Dm

Dân chúng ta đã mềm nhũn, triệu gian nan cứ

A7

Dm

dè lên.

Người ơi này tâm thân

F

A

A7

gây, một sông núi bại vai lều cháy.

Nợ

Dm Gm F6 Am
 nân cuộc sống còn đeo, chày long đong kiếm bữa cơm nghèo.
 C A7
 Ôi biết mấy mong chờ được giải thoát yên vui một
 Dm Dm Bb
 giờ. DK. Người bị treo hết hai tay
 Dm Dm
 và đóng đinh vào óc. Miệng hô lớn kiên cường hoài
 F A7 Dm Gm
 mà trái tim bật khóc. Cuộc sống đó rồi đi đâu?
 A7
 Nhìn nước dâng chân cầu. Trời còn mù mịt
 Dm
 lắm, hơi đồng bào khắp chốn thương đau.

2. Xương sống ta đã oằn xuống,
 Triệu mưu toan cứ đè lên.
 Còn đây là bán thân mình,
 Chờ mai mốt cho qua một kiếp.
 Hạt bụi nằm giữa cuồng lưu,
 Người sinh ra đâu phải của mình.
 Ôi biết mấy mong chờ,
 Được tìm thấy ta trong một giờ.

Con đời xita sắp tràn tới,
 Cuộc nhân sinh sẽ tàn phai.
 Người lo việc nước ơn đời,
 Để về chết bơ vơ một tối.
 Nhọc nhằn trải mấy chục năm,
 Nhìn chưa ra ánh sáng mặt trời.
 Ôi biết mấy mong chờ,
 Trời im gió cho ta vào bờ.

(vào Điệp Khúc)